

[Baaga.]

ligheder, eller det var for at opnå en besparelse på en nem måde, skal jeg lade være usagt, men en uheldig manøvre var det.

Retsforbundets repræsentant greb med begærlighed denne mulighed til dog at få et resultat at henvide til, når hans partis stilling til lønningslovene i det hele taget senere skulle forklares og begrundes. At en besparelse på 12 mill. kr. eller deromkring skulle kunne redde staten fra økonomiske vanskeligheder som følge af tjenestemandslønningernes udbetaling, kan det ærede medlem hr. Niels Andersen dog ikke mene alvorligt. I øvrigt gav finansministeren under forhandlingerne udtryk for, som det allerede er blevet sagt i dag, at statens finansielle stilling nok kunne bære den foreslåede udgift, ja, han udtalte endog, at efter hans bedømmelse havde statens finansielle stilling ikke i de sidste mange år været bedre egnet til at tage en regulering af tjenestemandslønningerne end netop på nuværende tidspunkt.

Det må da være en erindringsforskydning hos udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, når han påstår, at der fra konservativ side skulle være blevet fremsat udtalelser om, at lovene ikke skulle have tilbagevirkende kraft fra den 1. april. Fra vor side gentog vi hver gang, vi blev spurgt i udvalget, at vi fulgte regeringens oprindelige forslag, altså forslaget om, at lovene skulle have tilbagevirkende kraft fra den 1. april i år. Det ville efter vor opfattelse blive en ganske uholdbar situation, hvis tjenestemændene efter alt det, der var gået forud, pludselig skulle blive stillet over for, at deres velbegrundede forhåbninger på én gang blev skubbet til side, bare fordi et af regeringspartierne havde fået kolde fødder over for, hvad dette partis ministre tidligere havde tiltrådt.

Tjenestemændenes repræsentanter havde så vist mange gode grunde til at tro på, at lovene ville blive gennemført med tilbagevirkende kraft fra 1. april. Lønftalerne fra 1956 udløb den 1. april, normeringer og embedsreguleringer, som skulle være trådt i kraft den 1. april, var blevet udskudt under henvisning til, at lønningskommissionen var ved at afslutte arbejdet, og selve de lovforslag, der blev fremsat her i tinget den 18. april, angav klart og tydeligt, at

lovene skulle have tilbagevirkende kraft fra 1. april.

Vi har som sagt hele tiden fra vor side været indstillet på, at dette ville ske fyldest, og vi har ikke på noget tidspunkt fraveget dette standpunkt. Vi var aldeles ikke ude efter en politisk fidus, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen påstod, men enhver kan da sige sig selv, at vi ikke kunne forholde os ganske passivt over for de mærkelige manøvrer, som regeringspartiet retsforbundet udfoldede. Skal der tales om politisk fiduseri, må man derfor efter vor opfattelse rette blikket andetsteds hen end til os konservative.

Jeg skal derefter kort omtale enkelte af de stillede ændringsforslag vedrørende lovforslaget om normering og klassificering af statstjenestemandstillinger. Forhandlingerne i udvalget vedrørende spørgsmålet om landsbyskolelærernes bedre placering har for så vidt kun haft en teoretisk interesse, idet den højtærede undervisningsminister vedholdende har fastholdt, at den lønmæssige stilling, som lærerne på landet har fået i lovforslaget i forhold til købstadlærerne, er således, at ministeren ikke fandt anledning til at foreslå ændringer.

Over for den højtærede justitsministers forsøg på at skabe et enhedspoliti måtte vi både af principielle og af saglige grunde indtage en anden holdning på to områder. Landpolitiet indtager efter vor opfattelse en særstilling inden for politiet. Dette politis særlige karakter ønsker vi bevaret, og derfor så vi med ængstelse på, at den kommende udvikling ville medføre, at gode og dygtige landbetjente, som havde levet sig sammen med den befolkning, de var blevet sat iblandt, en skønne dag forsvandt ind til byerne, fordi de søgte en avancementsstilling, noget, man ikke kunne fortænke dem i — vi søger alle at komme frem inden for den tjeneste, vi har fået at varetage. Måske, ja sandsynligvis kan man vist sige, ville de hellere været blevet på landet, men hensynet til fremgang tvang dem på ny ind til byerne.

Denne udvikling var mange af udvalgets medlemmer ikke tilfreds med, og derfor fremkom ændringsforslaget om at oprette 20 stillinger som politiassistenter af 2. grad på landet, et forslag, alle har tiltrådt. Måske er antallet for lille set på baggrund af styrken på 270 mand; det er utvivlsomt for lille,